

idet jeg, som sagt, erklærer mig enig i, at den nærmere Forhandling derom bør ske i et Udvalg.

Væjer: Jeg kan meget godt forstaa den højtærede Indenrigsministers Betragtning, at denne Konvention er bygget paa gensidige Indrømmelser, paa Grundtætningen: „do, ut des“, eller som det ogsaa kunde oversættes: „lige for lige, naar Venstrib skal holdes“, og jeg er ikke i Stand til at bedømme, hvad der kunde opnaas, dersom man fuldfastede denne Konvention og begyndte forfra for at faa de forstellige Distrikter opfyldte, som ere fremkomne fra to andre ærede Medlemmer, men jeg vil dog nævne et Eksempel paa, at man, efter at en Konvention var fuldstændig færdig og var gaaet gennem de vedkommende Lovgivende Forsamlinger, dog ved en Tillægsartikel fik rettet noget i den. Det var ved en Handelsstraktat, der blev sluttet i Fjor, den 22de Marts, mellem Sveits og Norge, og hvorved bl. a. Norge nedsatte sin Told paa Bomulds- og Silketøjer og desl. Den var fuldt færdig, var gaaet igennem det norske Storting, saa opdagedes det, at der var en lille Fabrik i Bergen, der blev traadt for nær, den hylede, og som Følge deraf fik man et lille Tillæg til Traktaten, hvorved en vis Slags Varer fritoges for at komme ind under Konventionen. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa Enkelthederne her. Jeg er ikke saadan inde i det, at jeg kan deltage i Forhandlingerne om de Spørgsmaal, der behandles af de to andre Medlemmer. Men det Spørgsmaal, jeg berørte, at man i Tilfælde af, at der maatte opstaa Uenighed om Fortolkningen af Traktaten, maatte kunne have en Voldgiftsbestemmelse, forekommer mig ikke at hvile paa Grundtætningen: do, ut des, saa jeg mener, den kunde sættes til som en Tillægsbestemmelse. Det vilde der ikke være noget i Vejen for, naar man i øvrigt vilde lade Kontrakten være fuldstændig uberørt.

M. S. Jensen: Ja, jeg glæder mig ved, at der er Udsigt til, at Loven gaar i Udvalg og altsaa bliver undertastet en alvorlig Behandling. Jeg frygtede for, efter som Lovforslaget kom saa hurtigt til Behandling her i dette Ting efter dets Forelæggelse, at det var Meningen, at det meget hurtigt skulde føres igennem og da ikke kunde blive Genstand for videre Forhandling. Det glæder mig altsaa, at dette ikke er Tilfældet, og at Sagen vil blive undertastet alvorlig Behandling. Men efter de Udtalelser, som den højtærede Minister er frem-

kommen med, er der desværre ikke stor Udsigt til, at det, som vi bornholmske Repræsentanter anse som den største Ulykke ved Lovforslaget, nemlig Bestemmelserne angaaende det fælles Søterritorium ved Bornholm, kan komme bort. Det forekommer mig at være højest beklageligt, at det ikke kan det. Hvad angaar Forholdene her i Øresund og vel ogsaa til Dels i Kattegattet, kan man vel nok sige, at de Bestemmelser, her ere tagne, ere til gensidig Fordel for begge Parter, og det er derfor ogsaa meget naturligt, at de have forenet sig derom. Men derimod kunne vi sige med ganske samme Ret, at den Bestemmelse, som her findes, er ikke til nogen som helst Fordel for de bornholmske Fiskere. Tværtimod, den er absolut til Skade for dem, og saa synes det dog mærkeligt, at, fordi Bestemmelserne i Sundet og i Kattegattet kunne være til Fordel for begge Parter, skulle absolut Bornholmskerne med som Tilgift, altsaa de skulle lide, for at der kan finde Overenskomst Sted mellem Svenskerne og Danterne, hvor det er i gensidig Interesse, at Overenskomst finder Sted. Vi, som kende de bornholmske Forhold, vide, hvor vanskeligt de bornholmske Fiskere sidde i det. Jeg behøver blot at nævne et Eksempel, som de ville kunne se efter i den sidste Fiskeriberetning, der foreligger, nemlig fra 1893. De Herrer ville deraf se, at Fiskerne i Gudhjem have en aarlig Indtægt af 225 Kr. og Fiskerne i Svane af 270 Kr. Jeg tror, at det allerede heraf vil fremgaa, hvor uheldigt Fiskerne ere stillede, og at de svenske Fiskere ved deres Virksomhed under Bornholm i særlig Grad bidrage dertil, er givet og vist. Jeg synes nok, det er mærkeligt, at medens man ellers overalt i Danmark respekterer Søterritoriet, skulle de bornholmske Fiskere være udelukkede fra i den Henseende at nyde de samme Rettigheder, som de øvrige Fiskere her i Danmark, med Undtagelse af de Steder, hvor det er i fælles Interesse, at der oprettes en særlig Konvention mellem de forstellige Lande. Jeg maa jo beklage, at der er meget lidt Udsigt til, at der kan ske Forandring i saa Henseende, men jeg haaber, at denne Sag alligevel, inden Loven bliver endelig vedtagen, vil blive tagen frem til fornyet Overvejelse, saa at det kunde blive afgjort, om der ikke alligevel kunde ske en Forandring i saa Henseende. Jeg ved ikke, om den ærede Indenrigsminister ellers kender nogen Maade, hvorpaa de bornholmske Fiskere kunne faa nogen Erstatning for det Tab, de lide. Kunde der paa en eller anden Maade ydes dem Støtte, hvorved dette Tab kunde afhjælpes, maatte vi finde os i